NEJVYŠŠÍMU SPRÁVNÍMU SOUDU
Moravské náměstí 6, 657 40 Brno
Datovou schránkou: wwjaa4f

V Ospělově dne 30. října 2026

KASAČNÍ STÍŽNOST

proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. října 2026, č. j. 18 A 23/2026-209

STĚŽOVATEL	Mgr. Dušan Dvořák, nar. 12. 1. 1962, Ospělov 6, 798 55 Ludmírov, ID DS r8u3nhx
ŽALOVANÝ	Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
ŘÍZENÍ U MĚSTSKÉHO SOUDU	18 A 23/2026; napadené usnesení č. j. 18 A 23/2026-209 ze dne 12. 10. 2026
ROZSAH NAPADENÍ	Výroky I a II a na nich závislý výrok III. Výroky IV a V se nenapadají.
KASAČNÍ DŮVOD	§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. – nezákonnost odmítnutí; v jeho rámci nesprávné procesněprávní posouzení, nedostatek důvodů a vady řízení vedoucí k odmítnutí.

JÁDRO KASAČNÍ STÍŽNOSTI

Napadené usnesení odmítlo procesní konstrukci, kterou stěžovatel po výzvě soudu výslovně zúžil a vymezil jinak. Rozhodnutí současně stojí na třech vnitřních rozporech: soud tvrdí, že provázanost čtyř postupů nebyla náležitě vysvětlena, ačkoli jí stěžovatel věnoval samostatnou šestibodovou kapitolu; listinu výslovně označenou jen jako důkaz kompetenčního postoje ministerstva posoudil jako samostatný nepřezkoumatelný zásah; a při eventuální nečinnostní žalobě uvedl, že nedokázal spolehlivě zjistit osobu žadatele, avšak současně odmítl žalobu jako podanou osobou zjevně neoprávněnou. Tyto vady jsou rozhodné pro zákonnost odmítnutí podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

I. Rozsah kasačního přezkumu a procesní východisko

Stěžovatel napadá výroky I a II napadeného usnesení, jimiž Městský soud v Praze odmítl zásahovou žalobu a eventuální žalobu na ochranu proti nečinnosti, a na nich závislý výrok III o nákladech řízení. Výroky IV a V o vrácení soudního poplatku a sdělení účtu nenapadá.

Jelikož jde o přezkum usnesení o odmítnutí, stěžovatel uplatňuje jediný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Ten zahrnuje nejen nesprávné posouzení procesních podmínek, ale též nepřezkoumatelnost a jinou vadu řízení, pokud mohla vést k odepření soudní ochrany, ačkoli pro odmítnutí nebyly splněny podmínky. Tento rámec výslovně potvrzuje NSS např. v rozsudku ze dne 13. 5. 2026, č. j. 6 As 3/2026-32, a v rozsudku ze dne 20. 5. 2026, č. j. 7 As 36/2026-52, bod 8.

Stěžovatel současně nepožaduje, aby Nejvyšší správní soud v tomto řízení rozhodoval správnost historických znaleckých závěrů, určoval správnou metodu analýzy THC/THCA, přezkoumával trestní rozsudky nebo ukládal ministrovi spravedlnosti podat stížnost pro porušení zákona. Respektuje závěr NSS vyjádřený v rozsudku ze dne 15. 8. 2016, č. j. 2 As 117/2016-24, že vlastní posuzování podnětu ke stížnosti

pro porušení zákona podle § 266 trestního řádu správnímu soudnictví nepodléhá. Kasační přezkum se týká pouze zákonnosti odmítnutí žalob v jejich konečném procesním vymezení.

II. Rozhodný procesní předmět po odstranění vad dne 26. června 2026

Na usnesení Městského soudu ze dne 23. 6. 2026, č. j. 18 A 23/2026-25, stěžovatel reagoval dne 26. 6. 2026 dvacetistránkovým podáním podle § 37 odst. 5 s. ř. s. V něm výslovně zúžil předmět řízení, oddělil veřejnosprávní a trestněprávní rovinu, identifikoval čtyři dílčí postupy Ministerstva spravedlnosti, vysvětlil jejich tvrzenou provázanost a upravil žalobní petit.

V části III tohoto podání stěžovatel výslovně vyloučil zejména přezkum pravomocných trestních rozhodnutí, přezkum postupu NCOZ a státních zastupitelství, hodnocení znaleckých posudků, uložení povinnosti podat stížnost pro porušení zákona a uložení povinnosti zahájit kárné či jiné řízení z moci úřední. Pozitivně naopak vymezil předmět jako vlastní veřejnosprávní postup Ministerstva spravedlnosti při vyřizování konkrétních podání, žádostí, stížností na nečinnost, žádostí o informace a navazujících ministerských odpovědí.

Napadené usnesení toto vymezení v bodech 7 až 10 samo rekapituluje a v bodě 10 výslovně uvádí, že stěžovatel v pozdějších podáních co do podstaty věci a předmětu řízení setrval na uvedeném a nežádal přezkum jiných postupů či postupů jiných orgánů. To je pro kasační přezkum rozhodné: pozdější důkazní doplnění nemohou být použita jako důvod k nahrazení konečného petitu jiným, soudem vytvořeným „konečným cílem“.

Konečný zásahový petit měl tři oddělené části:

- určení nezákonnosti navazujícího veřejnosprávního zacházení s vymezenými podáními;
- zákaz pokračovat v zakládání, odkládání nebo označování podání za vyřízená bez přezkoumatelného sdělení k příslušnosti;
- uložení povinnosti vydat ve vymezeném rozsahu přezkoumatelné veřejnosprávní sdělení.

Eventuální nečinnostní petit byl formulován samostatně: pokud soud část vedenou pod sp. zn. MSP-19/2026-ODKA-ROZ posoudí jako informační větev, stěžovatel požadoval pouze její zákonné procesní vyřízení podle zákona č. 106/1999 Sb. – poskytnutím informace, vydáním rozhodnutí o odmítnutí, případně jiným úkonem, který informační zákon pro daný typ podání stanoví. Nešlo tedy o požadavek na předem určený odborný výsledek.

III. Tři vnitřní rozpory napadeného usnesení

1. „Provázanost nebyla vysvětlena“ – a přitom byla předložena samostatná šestibodová konstrukce

V bodě 28 napadeného usnesení Městský soud uzavírá, že stěžovatel náležitě nevysvětlil, v čem spočívá jednotící linka mezi čtyřmi postupy ministerstva, jejich skutková a časová provázanost a proč by měly tvořit jediný zásah. Tento závěr však není konfrontován s konkrétním obsahem podání ze dne 26. 6. 2026.

Jeho část VII nesla výslovný název „Provázanost dílčích postupů a důvod, proč tvoří jediný pokračující zásah“ a uváděla šest konkrétních spojovacích znaků: totožné meritum, totožný okruh právních otázek, obdobný způsob procesního uzavírání podání, návaznost pozdějších podání na předchozí, význam přípisu ze dne 3. 6. 2026 a pozdní identifikaci podání z roku 2012. Stěžovatel netvrdí, že soud musel tuto právní konstrukci přijmout. Tvrdí však, že soud ji musel právně vypořádat. Závěr „nevysvětlil“ nemůže nahradit vysvětlení, proč konkrétní předložené argumenty nepostačují.

Tato vada je významná právě v řízení o odmítnutí: NSS v rozsudku č. j. 1 As 13/2026-57 korigoval Městský soud tam, kde skutečně tvrzený zásah vymezil jinak, než jak jej žalobce po odstranění vad formuloval. Zároveň toto rozhodnutí správně varuje před snahou vytvořit ze zásahové žaloby univerzální „komplexní

přezkum“ více správních řízení. Stěžovatel proto svoji námitku formuluje restriktivně: nepožaduje komplexní přezkum všech historických postupů, ale přezkoumatelné posouzení konkrétního konečného petitu a konkrétně tvrzeného jednotícího veřejnosprávního mechanismu.

2. Interpelace byla označena jako důkaz kompetenčního postoje, nikoli jako samostatně přezkoumávaný zásah

V podání ze dne 26. 6. 2026 stěžovatel výslovně uvedl, že se nedomáhá přezkumu parlamentní interpelace ani politické odpovědi ministryně poslanci. Interpelaci a odpověď ze dne 18. 8. 2025 označil jako důkaz, že Ministerstvo spravedlnosti otázku znalo, oficiálně odmítlo odpovědnost za právně závaznou metodiku měření THC a současně neurčilo jiný odpovědný orgán. Napadené usnesení tuto výhradu v bodě 7 a znovu v bodech 40 až 41 samo reprodukuje.

Přesto ji následně právně posoudilo jako „třetí dílčí postup (zásah)“ a odmítlo s odůvodněním, že parlamentní interpelace není výkonem veřejné správy a ministryně nepostupovala vůči stěžovateli. Tím soud posoudil nepřezkoumatelnost samotné listiny, ačkoli konečné vymezení žaloby ji nabízelo jako důkaz existence a kontinuity kompetenčního postoje. Stěžovatel nezpochybňuje, že interpelace sama správnímu přezkumu nepodléhá; namítá záměnu důkazu za žalovaný skutek.

3. Nejistotu o osobě žadatele nelze současně kvalifikovat jako „zjevnou“ neoprávněnost

Nejostřejší vnitřní rozpor obsahuje bod 47 napadeného usnesení. Městský soud výslovně uvedl, že „nebyl schopen spolehlivě identifikovat, kdo byl žadatelem o informace“, jehož žádosti se týkal přípis ministra z 3. 6. 2026, avšak současně uzavřel, že „je zřejmé“, že šlo o některou právnickou osobu odlišnou od stěžovatele. Na tomto závěru pak v bodě 49 postavil odmítnutí eventuální nečinnostní žaloby podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Tento postup je v přímém napětí se standardem § 46 odst. 1 písm. c). NSS v rozsudku ze dne 30. 7. 2026, č. j. 8 As 53/2026-35, bod 25, připomněl konstantní judikaturu, podle níž je odmítnutí pro zjevně chybějící legitimaci vyhrazeno jen případům, kdy je nedostatek zjistitelný bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného; jinak musí být věc „propuštěna do řízení ve věci“. Stejně NSS v rozsudku č. j. 6 As 202/2024-49, bod 16, zdůraznil, že je-li k závěru o legitimaci třeba další skutkové či právní hodnocení, nejde o „zjevnost“ ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Jestliže tedy Městský soud sám deklaroval skutkovou nejistotu o osobě žadatele a musel ji dovozovat z více dokumentů, jejich hlaviček, podpisů a doručování, nemohl bez dalšího tuto samou otázku současně kvalifikovat jako zcela zjevný nedostatek procesního oprávnění. Rozhodné je úplné znění původních žádostí, jejich signatáři, určení příjemce odpovědi, navazující opravné prostředky a datové doručenky. Pokud mezi těmito podklady existoval kvalifikovaný rozpor, soud jej měl odstranit procesním postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. nebo jej vyhodnotit způsobem slučitelným s vysokým prahem „zjevnosti“. Rozsudek NSS č. j. 1 Azs 94/2026-29 z 27. 8. 2026 znovu potvrzuje, že vnitřně rozporný procesní předmět nelze prostě projednat či odmítnout bez jeho vyjasnění.

IV. Soud nahradil konečný petit úvahou o „konečném cíli“ stěžovatele

V bodě 26 napadeného usnesení soud staví do popředí úvahu, že je „naprosto jasné “, že konečným cílem stěžovatele je získat závaznou odpověď, kdo odpovídá za metodiku měření THC, a že stěžovatel podle tohoto cíle uměle konstruuje pokračující zásah. Kasační námitka nesměřuje proti tomu, že soud může zkoumat smysl a účel žaloby. Směřuje proti tomu, že motiv, věcný kontext nebo dlouhodobý cíl nemohou nahradit procesně závazný konečný petit.

Podání ze dne 26. 6. 2026 bylo učiněno právě na výzvu soudu a výslovně oddělilo to, co je předmětem soudního přezkumu, od odborného a trestněprávního pozadí. Pozdější podání z 1. 10. a 6. 10. 2026 pak

opakovaně deklarovala, že jde o následné listinné důkazy bez změny žalovaného, skutkového jádra a petitu. **Soud sám tuto procesní stabilitu v bodě 10 potvrdil.**

Jestliže soud dospěl k závěru, že některá část petitu je právně nedostupná, měl tento závěr vztáhnout ke konkrétní části petitu a konkrétnímu právnímu režimu. Nemohl samostatné nároky nahradit obecným hodnocením dlouhodobého cíle stěžovatele a z něj zpětně dovodit nepřípustnost všech procesních větví. Přesně z tohoto důvodu stěžovatel v kasační stížnosti důsledně odděluje: (a) trestní rovinu, která správnímu přezkumu nepodléhá, (b) obecné nenárokové dohledové podněty, u nichž nemá právo na předem určený výsledek, a (c) samostatné procesní nároky na zákonem předvídaný způsob vyřízení konkrétních podání.

V. Samostatné posouzení jednotlivých nosných důvodů odmítnutí

A. Historická větev z roku 2012 a otázka opožděnosti

Stěžovatel nezpochybňuje, že samotné meritorní posouzení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona z roku 2012 je mimo pravomoc správních soudů a že samostatně pojatý historický zásah by mohl narážet na lhůty. Jeho kasační výtka je užší: v žalobě po odstranění vad používal historickou větev též jako tvrzený počátek a důkazní základ současného navazujícího způsobu evidenčního a vyrozumívacího zacházení, jehož konkrétní projevy umisťoval do let 2025 a 2026. Soud mohl tuto konstrukci odmítnout, musel však rozlišit historickou trestní rovinu od novějšího veřejnosprávního tvrzení.

V bodě 33 napadeného usnesení navíc soud u přípisu datovaného 22. 7. 2025 uvádí doručení dne 23. 7. 2026 a současně činí závěr o opožděnosti žaloby podané 15. 6. 2026. Stěžovatel nepovažuje tuto zjevnou chronologickou nesrovnalost samu o sobě za důvod pro zrušení usnesení; zdůrazňuje ji však jako důvod, proč měl být rozhodný okamžik znalosti tvrzeného zásahu popsán přesně a bez vnitřně nemožných dat.

B. Žádost ze dne 26. 5. 2025 a podání EKK – potřebné je oddělení cizích a vlastních procesních práv

Stěžovatel respektuje, že statutární zástupce nemůže vlastním jménem uplatňovat subjektivní procesní právo právnické osoby. Pokud určitá žádost či stížnost skutečně náležela výlučně EKK nebo jiné právnické osobě, osobní dotčení stěžovatele tuto legitimaci nenahrazuje. Kasační námitka proto nespočívá v popření samostatné právní osobnosti spolků, nýbrž v požadavku na přesné rozlišení konkrétních podání a konkrétních navazujících úkonů.

Městský soud v bodě 39 používá obecné hodnocení, že stěžovatel „do značné míry nerozlišuje“, kdy jedná sám a kdy za právnické osoby. Takové hodnocení může být relevantní pro dokazování, není však samo náhradou za identifikaci nositele každého konkrétního práva. Kde je podání zjevně cizí, má být tato část oddělena; kde soud sám deklaruje nejistotu, nelze zároveň použít § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako zkratku k odmítnutí bez pochybností.

C. Přípis ministra spravedlnosti ze dne 8. 9. 2026 – soudem zaznamenaný, právně nevypořádaný podklad

Přípis ministra spravedlnosti JUDr. Jeronýma Tejce ze dne 8. 9. 2026, č. j. MSP-19/2026-ODKA-ROZ/27, byl adresován přímo stěžovateli jako fyzické osobě a identifikoval jeho datovou schránku. Ministr v něm podání stěžovatele ze dnů 12. 7., 15. 7., 10. 8. a 25. 8. 2026 sám posoudil podle jejich skutečného obsahu jako podněty podle § 80 odst. 2 správního řádu, uvedl, že věc prošetřil, rozlišil doručování spolku a stěžovateli a znovu upozornil, že další podněty bez nových podstatných skutečností mohou být založeny bez písemného vyrozumění.

Stěžovatel tuto listinu nepředložil jako nový žalobní skutek, nýbrž výslovně jako následný důkaz trvání a konkrétní podoby postupu, který byl tvrzen již dříve. Městský soud ji v bodech 19 a 21 rekapituluje, avšak

v právním hodnocení nevysvětluje, zda a proč nemá význam pro posouzení osobního procesního postavení stěžovatele, tvrzeného pokračování postupu a závěru o zneužití práva.

Stěžovatel současně výslovně netvrdí, že přípis z 8. 9. 2026 sám prokazuje, že právě on osobně byl žadatelem původní lednové žádosti podle informačního zákona. Jeho význam je jiný: dokládá existenci samostatné osobní procesní větve, kterou nebylo možné bez dalšího slít s podáními právnických osob, a potvrzuje, že otázku identity a procesního režimu bylo nutno určit z každé původní listiny samostatně.

D. Eventuální nečinnostní žaloba – soud sám uznal její typovou projednatelnost

V bodě 49 Městský soud výslovně uvedl, že eventuální nečinnostní žaloba by byla standardně projednatelná, avšak odmítl ji pouze proto, že podle něj žádost o informace nepodal stěžovatel vlastním jménem. Tím se otázka identity žadatele stala samostatně nosným důvodem výroku II.

Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, vyslovil, že potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona není rozhodnutím o žádosti a žadatel se za splnění podmínek může vůči povinnému subjektu bránit nečinnostní žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelův eventuální petit byl právě na tento procesní rámec přizpůsoben.

Za této situace nemůže výrok II obstát na § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., pokud skutkový předpoklad, na němž odmítnutí stojí, nebyl podle vlastních slov soudu spolehlivě zjištěn. Minimálně v této části napadené usnesení nesplňuje standard zjevnosti vyložený v rozsudku NSS č. j. 8 As 53/2026-35.

VI. Zjevné zneužití práva: výjimečný důvod odmítnutí byl použit bez dostatečně individualizovaného testu

Napadené usnesení v bodech 50 až 57 odmítá obě žalobní větve také pro zjevné zneužití práva podle § 46 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Soud vychází zejména z počtu dřívějších sporů, spolkových vazeb stěžovatele, způsobu, jímž reagoval na výzvu k odstranění vad, a množství pozdějších podání a důkazních doplnění.

Tento důvod je nezávisle nosný a kasační stížnost jej proto napadá samostatně. NSS v rozsudku ze dne 29. 1. 2026, č. j. 2 Ads 65/2025-56, zdůraznil, že s ohledem na ústavně zaručené právo na přístup k soudu musí být institut zjevného zneužití práva vykládán obezřetně a restriktivně. Soud musí hodnotit celkový kontext, význam věci pro osobu žalobce, převažující funkci podání a proporcionalitu úplného odepření soudní ochrany; přihlédnout má též k možnosti mírnější reakce.

V nynější věci Městský soud sice na tento rozsudek odkazuje, avšak jeho test neaplikuje na konkrétní konečný petit. Zejména:

- splnění výzvy soudu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a zúžení žaloby nemůže být bez konkrétního vysvětlení samo převráceno v důkaz, že stěžovatel „uměle“ konstruoval předmět jen proto, aby formálně vyhověl soudu;
- soud v bodě 10 výslovně uznal, že pozdější podání předmět řízení neměnila, ale v bodech 54 až 55 používá jejich množství a existenci jako jednu z opor zneužití práva;
- věc se týká stěžovatelovy vlastní právní sféry, historických trestních řízení, zabavených věcí, probíhajících obnov a současné právní jistoty; nejde o zjevně bagatelní spor;
- z rekapitulace procesního průběhu v napadeném usnesení neplyne, že by soud před odmítnutím výslovně upozornil stěžovatele, že zvažuje § 46 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a poskytl mu prostor vyjádřit se k takto zásadní nové procesní kvalifikaci; přitom 2 Ads 65/2025-56 akcentuje též zákaz překvapivého rozhodnutí.

Stěžovatel nepopírá, že soud může zabránit šikanóznímu, samoúčelnému nebo obstrukčnímu výkonu procesních práv. Namítá však, že v nynější věci soud neprokázal, že by dominantní funkcí žaloby byl „spor

pro spor“, nikoli vážně míněná snaha získat soudní ochranu v přesně vymezeném rozsahu. Samotná četnost předchozích řízení ani nepřehlednost části procesní historie takový závěr bez individualizovaného testu nenahrazují.

VII. Následné důkazy nebyly změnou žaloby a nemohou být bez dalšího obráceny proti stěžovateli

Dne 12. 7. 2026 stěžovatel soudu doložil novou procesní posloupnost a naléhavost věci, přičemž výslovně uvedl, že nežádá přezkum trestních rozsudků ani nahrazení řízení o obnově. Dne 1. 10. 2026 předložil Stanovisko Unie obhájců ČR č. 3/2026 jako nový následný listinný důkaz a znovu výslovně uvedl, že nemění žalovaného, skutkové jádro ani petit. Stejnou procesní výhradu obsahovalo společné důkazní doplnění ze dne 6. 10. 2026.

Soud má plné právo označit jednotlivý důkaz za nerelevantní nebo nadbytečný. Jiná otázka však je, zda může samotné důkazní doplňování – které podle jeho vlastního bodu 10 nerozšířilo předmět řízení – použít jako argument pro zjevné zneužití práva, aniž rozliší obsah, účel a relevanci každé skupiny listin. Právě toto rozlišení v napadeném usnesení chybí.

VIII. Unijní právo – podmíněná procesní námitka, nikoli rozšiřování předmětu sporu

Stěžovatel v původních podáních opakovaně zmiňoval otázky práva Evropské unie, včetně tvrzené relevance unijních pravidel pro technické předpisy a předběžných otázek. Tím se však čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie nepoužije na nynější kasační spor automaticky. Podle čl. 51 odst. 1 Listiny jsou členské státy vázány Listinou pouze tehdy, když uplatňují právo Unie. Stěžovatel proto nezakládá kasační stížnost na abstraktním tvrzení, že každé odmítnutí správní žaloby je současně porušením čl. 47 Listiny EU.

Pokud však Nejvyšší správní soud dospěje k závěru, že některá konkrétní větev nynějšího sporu provádí nebo chrání právo vyplývající z práva Unie, uplatní se zásada účinné soudní ochrany a procesní efektivity. Soudní dvůr ve věci Unibet, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163, potvrdil, že unijní právo obecně nevyžaduje vytvoření nové samostatné žaloby, pokud vnitrostátní systém poskytuje jiný účinný prostředek ochrany. Pro nynější věc z toho plyne zdrženlivý závěr: stěžovatel nežádá vytvoření nového žalobního typu; žádá, aby již existující vnitrostátní prostředky – zejména eventuální nečinnostní žaloba, kterou Městský soud sám označil za typově projednatelnou – nebyly odmítnuty způsobem, který je založen na nevyjasněném skutkovém předpokladu nebo na nahrazení konečného petitu soudem formulovaným „konečným cílem“.

Je-li pro rozhodnutí o kasační stížnosti nezbytný výklad konkrétního ustanovení unijního práva, NSS jako soud poslední instance postupuje podle čl. 267 SFEU. Rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 6. 10. 2021 ve věci Consorzio Italian Management, C-561/19, ECLI:EU:C:2021:799, vymezuje podmínky, za nichž soud poslední instance předběžnou otázku předložit nemusí. Stěžovatel proto nenavrhuje předložení otázky automaticky; navrhuje je pouze podmíněně, shledá-li NSS konkrétní unijní právo pro rozhodnutí relevantním a nezbytným.

Podmíněně navrhovaná otázka:

> *„Má být článek 47 Listiny základních práv Evropské unie ve spojení se zásadou efektivity vykládán tak, že – v řízení spadajícím do působnosti práva Unie – brání odmítnutí vnitrostátním právem existujícího prostředku soudní ochrany bez individuálního posouzení jeho konečného petitu, jestliže soud tento petit nahradí úvahou o údajném konečném cíli žalobce a současně odmítne*

návrh pro zjevné zneužití práva nebo zjevný nedostatek aktivní legitimace na základě skutkové otázky, kterou sám označí za nespolehlivě zjištěnou?“

Nebude-li podle NSS žádná konkrétní unijní norma pro zákonnost odmítnutí rozhodná, stěžovatel respektuje, že předběžná otázka není pro rozhodnutí nezbytná. Žádá pouze, aby případná unijní rovina nebyla odmítnuta paušálně bez posouzení její konkrétní relevance.

IX. Mapa nosných důvodů odmítnutí a kasační odpověď

DŮVOD ODMÍTNUTÍ	KASAČNÍ ODPOVĚĎ
§ 46 odst. 1 písm. a) – část tvrzených zásahů mimo pravomoc / zásah	Stěžovatel respektuje vyloučení trestní a politické roviny; namítá záměnu důkazů a kontextu za samostatně žalované skutky a nahrazení konečného petitu „konečným cílem“.
§ 46 odst. 1 písm. b) – opožděnost části zásahové žaloby	Historická větev nebyla jediným žalovaným skutkem; soud měl přesně oddělit staré úkony od tvrzených projevů v letech 2025–2026. Bod 33 navíc obsahuje vnitřně nemožnou chronologii.
§ 46 odst. 1 písm. c) – zjevně neoprávněná osoba	U eventuální nečinnosti soud sám přiznal, že osobu žadatele spolehlivě nezjistil. To je neslučitelné s vysokým prahem „zjevnosti“ dle 8 As 53/2026-35 a 6 As 202/2024-49.
§ 46 odst. 1 písm. e) – zjevné zneužití práva	Rozhodnutí neaplikuje dostatečně individualizovaný a proporcionální test dle 2 Ads 65/2025-56; počet řízení, splnění výzvy soudu a množství následných důkazů byly použity bez přesného oddělení jejich funkce.
Výrok II – nečinnostní žaloba	Soud ji sám označil za typově standardně projednatelnou; nosným důvodem odmítnutí zůstala identita žadatele, kterou však současně označil za nespolehlivě zjištěnou.

X. Kasační návrh

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vydal tento rozsudek:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. října 2026, č. j. 18 A 23/2026-209, se ve výrocích I a II a v na nich závislém výroku III zrušuje.

II. Věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

III. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

Stěžovatel výslovně nežádá, aby Nejvyšší správní soud určil konkrétní metodu měření THC, přezkoumával jeho trestní rozsudky, rozhodoval o vině úředních osob nebo uložil ministrovi spravedlnosti podat stížnost pro porušení zákona. Žádá pouze zrušení nezákonného odmítnutí a vrácení věci k posouzení skutečně uplatněného procesního předmětu.

XI. Seznam příloh ke kasační stížnosti

Pro rychlou orientaci kasačního soudu stěžovatel přikládá rozhodné listiny. Ostatní podklady jsou součástí spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 18 A 23/2026, jehož vyžádání je v kasačním řízení nezbytné.

1. Napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2026, č. j. 18 A 23/2026-209.
2. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2026, č. j. 18 A 23/2026-25 – výzva k odstranění vad žaloby.
3. Vyjádření žalobce ze dne 26. 6. 2026 k usnesení č. j. 18 A 23/2026-25 a odstranění vad žaloby, zejména části III, VII, XV a XVI.
4. Doplnění žaloby a návrh na přednostní projednání ze dne 12. 7. 2026 – následné skutečnosti a naléhavost, bez změny předmětu žaloby.
5. Mimořádně naléhavé doplnění žaloby ze dne 8. 9. 2026 a přípis ministra spravedlnosti ze dne 8. 9. 2026, č. j. MSP-19/2026-ODKA-ROZ/27.
6. Mimořádně naléhavé doplnění žaloby a podnětu ze dne 1. 10. 2026 – Stanovisko Unie obhájců ČR č. 3/2026 jako následný důkaz, bez změny skutkového jádra a petitu.
7. Společné mimořádně naléhavé důkazní doplnění ze dne 6. 10. 2026 ve věcech 18 A 17/2026 a 18 A 23/2026 – nové následné důkazy, výslovně bez změny žalovaného, skutkového jádra a petitu.
8. Vyjádření Ministerstva spravedlnosti ze dne 27. 8. 2026, č. j. MSP-19/2026-ODKA-ROZ/26 – pro ověření, z jakých primárních listin Městský soud vycházel.

XII. Ověřená judikatura a unijní prameny

- NSS 7 As 36/2026-52, 20. 5. 2026 – rozsah přezkumu odmítavého usnesení podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. online
- NSS 8 As 53/2026-35, 30. 7. 2026 – „zjevně neoprávněná osoba“ jen při nedostatku zjistitelném bez pochyb okamžitě. online
- NSS 1 Azs 94/2026-29, 27. 8. 2026 – povinnost procesně odstranit kvalifikovaný rozpor mezi obsahem žaloby a návrhem. online
- NSS 1 As 13/2026-57, 12. 6. 2026 – nutnost respektovat skutečně vymezený zásah; současně hranice komplexního přezkumu zásahovou žalobou. online
- NSS 5 As 18/2017-40, rozšířený senát – nečinnostní ochrana při nevyřízení informační žádosti. online
- NSS 2 Ads 65/2025-56, 29. 1. 2026 – restriktivní a proporcionální výklad zjevného zneužití práva a zákaz překvapivého rozhodnutí. online
- NSS 2 As 117/2016-24, 15. 8. 2016 – podnět ke stížnosti pro porušení zákona není předmětem správního soudnictví. online
- SDEU, Unibet, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163 – zásada účinné soudní ochrany, procesní autonomie, zásady rovnocennosti a efektivity. online
- SDEU, Consorzio Italian Management, C-561/19, ECLI:EU:C:2021:799 – povinnost soudu poslední instance podle čl. 267 SFEU a její výjimky. online
- Listina základních práv Evropské unie, čl. 47 a čl. 51 odst. 1. online

S úctou
Mgr. Dušan Dvořák
stěžovatel